

Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur

December 2016

Nummer 41

In dit nummer

- 3 Een nieuwe voorzitter
- 4 Zeer summier: wat is wat?
- 5 Mama's president
- 7 Een gewone moeilijke dag
- 9 Stage voor studenten!
- 9 De piepkleine minderheid
- 12 Uitnodiging kumpulan & ALV

Twee jonge moeders...

is erg vermoeiend.

Voorzitter & penningmeester

Eveline Gerritsen-Kastein
Postbus 82094
2508 EB Den Haag
evelinekastein@gmail.com

Secretaris

Matthieu de Borst
Overtoom 306-3
1054 JC Amsterdam
0651394054
mrdeborst@gmail.com

Bestuursleden

Nel de Borst
Marijke Kasten-van 't Riet
Marijke Ross
Tom Jutte

Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur

De vereniging richt zich op het nagelaten werk van Johannes van der Steur met het doel om de kinderen in het christelijke weeshuis van de Yayasan Pa van der Steur in Jakarta, Indonesië, te ondersteunen.

IBAN
Tenaamstelling

NL 22 INGB 0003 1845 22
Ver. Vrienden Yayasan Pa van der Steur

Contact

Adoptie (Stans Stolte)
Vereniging
Yayasan

adoptie@pavandersteur.org
mrdeborst@gmail.com
pavdsteur@gmail.com

Bulletin nr. 41

December 2016

Redactie & vormgeving Matthieu de Borst

Een nieuwe voorzitter

Dit jaar mag ik voor het eerst het voorwoord schrijven. Tijdens de afgelopen ledenvergadering heeft Tom Jutte zijn voorzittersfunctie aan mij overgedragen. We zijn hem erg dankbaar voor zijn geweldige bijdrage. Samen met zijn vrouw, Ria, heeft hij zich vanaf de oprichting bijzonder ingezet voor de vereniging en daarmee voor alle kinderen van het weeshuis. Door zijn veelvuldige bezoeken aan Jakarta is hij goed op de hoogte wat daar gebeurt, kent hij de medewerkers persoonlijk en is hij een graag geziene gast bij de kinderen. We zijn als bestuur dan ook blij dat Tom als bestuurslid wil aanblijven. Door zijn kennis is hij een geweldige coach; er is bijna niemand die zoveel van de geschiedenis van het weeshuis weet. Hij kan daar ook zo boeiend over vertellen waardoor hij vaak wordt uitgenodigd om lezingen te geven over dit onderwerp. Bovendien is hij nog altijd bereid om mensen met vragen over het pupillenarchief te helpen en zelfs het archief daarvoor te bezoeken.

Verder kunnen we vanaf de afgelopen ledenvergadering Matthieu de Borst als bestuurslid verwelkomen. Hij is de zoon van

Dit is (nog) niet de nieuwe voorzitter.

Nel de Borst, de huidige directeur van de yayasan, en daardoor opgegroeid met verhalen over het weeshuis. Sinds jaar en dag is hij daar ook aanwezig en strooit in vermomming op 24 december met cadeautjes en snoepgoed voor de kinderen. Matthieu vervult de functie van secretaris. Voor al uw algemene vragen kunt u bij hem terecht.

Ook hebben we het afgelopen jaar weer veel nieuwe donateurs en symbolische adoptieouders bij onze vereniging kunnen verwelkomen. Het is toch bijzonder dat er zoveel donateurs bijkomen die de kinderen willen adopteren. Ze vinden dat geweldig want ze kunnen via Stans Stolte, de coördinator van de adoptie, brieven of e-mails sturen aan hun adoptieouders. Het allerleukst is als ze een briefje terugkrijgen. Soms krijgen ze zelfs verjaardagscadeautjes in de vorm van een traktatie voor alle kinderen. Dan voelen ze zich echt jarig.

Als bestuur van de vereniging krijgen wij naast financiële ondersteuning ook veel hulp in de vorm van adviezen over hoe we onze bekendheid kunnen vergroten en andere nuttige tips om meer donateurs te vinden. We zijn natuurlijk heel dankbaar voor de betrokkenheid van alle mensen die de kinderen een warm hart toedragen.

Natuurlijk zullen we volgend jaar weer een algemene ledenvergadering houden voorafgaand aan onze kumpulan. Deze vergadering is een goede gelegenheid om met de leden van gedachten te wisselen en om te laten zien wat we afgelopen jaar hebben gedaan als vereniging. En de aansluitende kumpulan is altijd een gezellige ontmoeting voor leden en vrienden waar we onder het genot van een hapje en een drankje kunnen bijpraten. Volgend jaar zullen we het evenement op 24 juni 2017 weer in het Deylercentrum in Wassenaar organiseren.

Namens het bestuur van de vereniging, en natuurlijk namens alle kinderen van de yayasan, wens ik iedereen een prettig kerstfeest en een voorspoedig 2017.

Eveline Gerritsen

Zeer summier: wat is wat?

Bij het Indonesisch christelijke weeshuis 'De Yayasan Pa van der Steur' en de 'Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur' denkt u misschien: wat een lange namen... En dat klopt, het zijn inderdaad erg lange namen! Aldus hebben wij het gewoon over 'de yayasan' en 'de vereniging'. Hieronder staat over beide een korte beschrijving.

Verdeeld over een jongens- en een meisjeshuis, wonen er 65 weeskinderen op het terrein van de yayasan in Jakarta, Indonesië. De leeftijd varieert van 3 tot 18 jaar waarbij de jongsten vanaf dag een worden begeleid door de ouderen. Naast het woongedeelte bestaat de yayasan uit een kleuter-, een basis- en een middelbare school. Ook kinderen uit de omgeving kunnen zich hier inschrijven. Na de middelbare school bemiddelt de yayasan voor de weeskinderen bij het vinden van een baan. Soms – bij goede prestaties – is het mogelijk om een vervolgopleiding te volgen.

Een politieke benadering van mondiale problemen.

Men prefereerde de chocoladefontein boven de gegrilde boontjes.

De vereniging heeft als doel om de yayasan financieel te ondersteunen. Het geld hiervoor is vooral afkomstig van donateurs uit Nederland. Door aandacht te verspreiden over de yayasan werft de vereniging donateurs, zoals bijvoorbeeld met informatie over een gesponsord uitje naar een waterpark, maar ook over minder leuke zaken, zoals de voorgeschiedenis van een van de kinderen.

Mama's president

Niet alle kinderen van de yayasan hebben hun ouders verloren. Soms hebben ouders geen keus; er is geen geld voor eten, voor behoorlijk onderdak, laat staan voor onderwijs. In dit soort gevallen kan een kind ook bij de yayasan worden ondergebracht. Eenmaal in het weeshuis zien ze hun ouders vanwege de enorme afstanden – in de meeste gevallen – dan nog zelden.

Tante Nel, tante Nel, denkt u dat ik later ook president kan worden?’

Edo is naast me op de bank gaan zitten. Hij is negen jaar en een beetje stil, maar je ziet aan zijn ogen dat hij dingen snel begrijpt.

Ik kijk op van mijn laptop. ‘Als je heel hard werkt en altijd doet wat de leraar zegt, dan kun je alles worden.’ Terwijl ik dit zeg hou ik mijn wijsvinger in de lucht om de stelling kracht bij te zetten. Edo knikt en kijkt weer naar de salontafel voor hem.

‘Waarom wil je dat weten?’, vraag ik geïntrigeerd.

Het kost hem wat tijd om zijn antwoord te formuleren: ‘Tante Nel,’ zegt hij langzaam, ‘ik wil zo graag iets bereiken voor mijn moeder, zodat ik voor haar kan zorgen en ze altijd genoeg te eten heeft. Vroeger, toen ik nog thuis was, aten we alleen maar rijstepap. Er was ook nooit fruit. En mijn vader is nu al een paar jaar overleden maar nog steeds heeft mijn moeder geen werk... Dat komt omdat ze mijn kleine zusje niet alleen kan laten. Ik maak me ook echt zorgen om mijn zusje. Als ik later president ben en geld heb, dan is het te laat om haar nog naar school te sturen!’

Nu ben ik even stil. Ik vergeet vaak dat de kinderen al veel hebben meegemaakt. Ik zet de laptop op tafel en snij een dikke plak chocoladecake af.

‘Eet dit eerst maar. Je bent nog te jong om je zoveel zorgen te maken. Weet je wat, ik beloof morgen je moeder te bellen en dan zal ik met haar praten.’

Edo pakt de cake en propt hem in een paar hapjes naar binnen. Er komt iets onverstaanbaars uit zijn volle mond, wat volgens mij voor een bedankje moet doorgaan. De glimlach die daarop volgt wordt grotendeels bedekt door chocola.

‘Ah,’ schrik ik geveinsd, ‘eerst je tanden poetsen! Anders mag je geen president worden!’

Hij rent snel weg maar blijft glimlachen.

Volwassen kindertijd...

Drie weken later heb ik een afspraak met zijn moeder. We hebben elkaar al eerder gesproken en kunnen goed met elkaar opschieten. Ze vindt het fijn om haar zoontje weer te zien maar ze begrijpt niet waarom ik haar heb uitgenodigd. Ik wil er ook niet omheen draaien en vertel haar over Edo's zorgen. Vervolgens bied ik aan – als de situatie financieel echt onmogelijk is – om haar dochtertje ook bij de yayasan onder te brengen. Haar kinderen kunnen gewoon weer naar huis als ze een baan heeft gevonden.

Ze antwoordt direct en fel: ‘Nee! Dan heb ik niemand meer! Aya is alles wat ik nog heb.’ Voor het

zelfverzekerde volwassenheid!

eerst sinds ik haar ken verdwijnt de gedweë uitdrukking van haar gezicht. Ze kijkt me uitdagend aan, haar kaakspieren op elkaar geklemd.

Ik begrijp het, ik voel het: ze is een weduwe aan wie ik vraag om haar tweede kind – als een dief! Zelf heb ik ook twee kinderen; hoe zou ik in godsnaam reageren op zo iets.

Zwijgend zitten we tegenover elkaar. Haar blik dwaalt af naar het raam. Ze staat op zonder me aan te kijken. 'Bedankt voor de thee,' zegt ze. 'Ik ga naar buiten. Ik wil mijn zoon zien.'

Met gepaste trots: de openbaring.

De volgende ochtend moet ik steeds aan dat gesprek denken. Maar later, eenmaal op kantoor, verlies ik mezelf geheel in het bestuur van de yayasan. Vooral de vergadering aan het eind van de middag vergt het uiterste van mijn geduld. Na een paar uur maak ik er een einde aan, iedereen is moe en geïrriteerd. We moeten het de volgende week maar voortzetten.

Als ik als laatste in de vergaderruimte ben overgebleven, wordt er op de deur geklopt waarna Edo binnenkomt. Mijn vermoeidheid verdwijnt gelijk omdat ik aan het gesprek van gister moet denken.

'Wat is er, Edo?' zeg ik.

'Tante Nel, wilt u naar buiten komen? Mijn moeder zou u graag nog eens willen spreken.'

We lopen naar de uitgang van het kantoor. Op het bordes zie ik zijn moeder gehurkt voor een klein

meisje zitten terwijl ze haar zachtjes toespreekt. Dat moet haar dochter, Aya, zijn. Zelfs van vijf meter afstand is het overduidelijk een mooi kindje. Ze heeft een wat versleten roze jurkje aan maar ziet er verder verzorgd uit. Met een hand houdt ze de broekspijp van haar moeder vast en kijkt zorgelijk om zich heen. Ik schat haar niet ouder dan vier.

'Salamat malam,' zeg ik zo vriendelijk mogelijk.

Ze staat op. 'Salamat malam,' antwoordt ze al even vriendelijk. Aya gaat schuin achter haar moeder staan zonder de broekspijp los te laten.

'Ik had niet verwacht je zo snel weer te zien. Het gesprek gister...'

'Nee, ibu. Ik begrijp het. Het was goed bedoeld. Mijn zoon heeft me ervan overtuigd. Hij zei dat ik aan Aya's toekomst moest denken. Hij heeft een uur lang gepraat over hoe iedereen hier voor elkaar zorgt. Over zijn lessen, over het eten, over jou. Hij zei dat je streng bent maar ook goed. En dat de dokter komt als iemand ziek wordt... Ik ben altijd zo bang dat er iets met Aya gebeurt; dat ik dan niets voor haar kan doen.'

Edo is erbij gekomen waardoor ze tussen haar twee kinderen instaat. Straks gaat ze weg, alleen, en mist ze een belangrijk deel van hun leven.

'Bedankt voor uw vertrouwen,' zeg ik. 'Ik weet zeker dat Aya het zal begrijpen. En uw zoon houdt duidelijk van u. Voor een jongen van zijn leeftijd heeft hij een enorm verantwoordelijkheidsgevoel; ik denk dat hij veel zal bereiken later. Maar wat hij ook wordt, hij is nu al geslaagd. U kunt erg trots op hem zijn.'

Vergeefs probeerde tante Nel incognito te blijven.

Een gewone moeilijke dag

door Matthieu de Borst

Het is de eerste les van de dag en ik snap er niets van. Het maakt me ook niets uit. Gisteravond heb ik Hem gevraagd of ze alstublieft 'ja' kan zeggen, dat is veel belangrijker dan rekenen. Ik heb beloofd dan echt goed te zijn.

Vanochtend ben ik eerder gaan douchen, iets voor vijven, toen iedereen nog corvee had in de tuin. Anders staat er altijd een rij en moet het zo vlug, terwijl ik vandaag extra schoon wil zijn. Bovendien moet ik Freddy's gel gebruiken nu hij nog buiten is. Als ze terugkomen van corvee hoor ik dat een van de ouderen iets naar me roept. Zonder te antwoorden glijp ik door een andere uitgang naar buiten. Voor de eetzaal wacht ik op de bel.

Aan tafel zoek ik tussen de meisjes aan de andere kant van de zaal naar haar gezicht. Maar Dian heeft mijn stoel beetgepakt om zich straks harder af te zetten en leidt me af. De kleuters mogen altijd als eerste eten halen. Hierdoor houden ze elkaar tijdens het gebed met half-dichtknepen ogen in de gaten en zodra het woord 'amen' is gevallen, rennen ze zo hard mogelijk naar de keuken om er als eerste te zijn.

Na de nasi goreng moeten we ons haasten voor school want het is al half zeven. Ik ga terug naar de slaapzaal, pak het uniform voor woensdag uit mijn kluisje en ook voorzichtig het briefje. Freddy komt voor me staan en controleert of mijn das goed zit.

'Doe je goed je best?' vraagt hij.

'Ja, Freddy', zeg ik.

Verbaasd ziet hij de gel in mijn haar. 'He, waarom heb je gel?'

Ik geef hem een grijns en loop snel weer naar beneden. Langs de kantoren is het maar heel even om bij school te komen. Voor het klaslokaal bekijk ik het briefje en bid met gesloten ogen snel nog een keer. In de pauze zal ik het haar geven.

Een rammelende maag maakt vroom.

Tijdens de les moet een jongen op een been in de hoek staan. Hij houdt zijn oren met beide handen vast en je ziet de zweetdruppels op zijn gezicht. Drie tafels naast de mijne steekt het dikke meisje haar tong naar hem uit, net als de meester iets op het bord schrijft. Maar het is nu wel rustiger. Aan het begin was iedereen druk; hij had gewoon pech om uitgekozen te worden. Volgens mij zijn de anderen ook blij dat zij daar niet staan.

Bij verslappende concentratie kan de lesstof ook direct genuttigd worden.

Buiten, in de pauze, zie ik gelijk Cinta. Ik zie haar altijd gelijk. Ze staat bij het hek met andere meisjes van pvds en glimlacht even als ze ziet dat ik naar haar toeloop.

'Siang, Cinta', zeg ik zachtjes.

'Selamat siang, Wahyu', antwoordt ze, weer glimlachend.

Ik geef haar het briefje dat ze gelijk leest. Er staat: '*Ik vind jou heel mooi. Wil je alsjeblieft verkering met mij. Wahyu.*' Op haar voorhoofd verschijnt een frons en haar lippen heeft ze nu op elkaar. Als ze weer opkijkt zijn we allebei even stil. Hier had ik nog niet zo goed aan gedacht.

'Doei', zeg ik. Bij de ingang van de school draai ik me om. Ze is nu druk in gesprek met de andere meisjes. Ze bekijken allemaal het briefje.

In de klas staat het dikke meisje te huilen. Ik denk dat die jongen die straf had gekregen iets heeft gedaan. Ze is echt van buiten. Bij pvds huilt niemand, zelfs de kleuters niet, dat heeft toch geen zin. Behalve als je zegt dat je niet meer terugkomt. Dan zijn ze in de war, de hele dag. We mogen dat van tante Nel echt nooit zeggen.

De rest van de les gaat zo langzaam. Ik wil alleen maar weten wat Cinta straks antwoordt; ik denk niet dat ik met een ander meisje kan trouwen. Na school, als ik om twee uur terugga, komt Edo naast me

lopen. Hij is blij want hij hoorde dat er saté is. We krijgen dan allemaal drie stokjes met groente en nasi. En de saus die daarna over is mag je nog eens met nasi opscheppen. Ik zeg dat ik geen saté wil waarna hij moet lachen en me tegelijk een duw geeft.

Nadat ik gewone kleren heb aangetrokken, hoor ik de grote bel. Misschien heb ik wel een beetje honger, denk ik. Weer terug in de eetzaal, zie ik aan de tafel met de bazen een belanda zitten. Ze is helemaal wit en grijs. Bovenop haar hoofd heeft ze een grote zonnebril. De saté is vast van haar. We doen allemaal meer ons best voor de jel 'Pa van der Steur is de beste!' voor het eten.

Ook de kleuters gedragen zich en gaan tijdens het gebed nog niet klaarstaan om te rennen. Ik ben blij dat we nu bidden voordat we eten halen. Eerst was het andersom. Het eten stond dan al op tafel maar je moest het goed in de gaten houden of alles vasthouden, anders werd het gepikt als je je ogen sloot om te danken. Je hoorde dan soms: 'Adoe, nee... mijn kip!' Als ik dat hoorde bedankte ik nog een keer, dat mijn kip niet was gestolen.

Aan de meisjestafel zie ik Cinta met haar vriendinnetjes. Ze heeft nu een blauwe jurk aan. Ik wil naar haar toelopen nadat ik mijn bord heb opgeruimd maar Eva gaat voor me staan. Ze houdt haar rechterhand als een stopsignaal in de lucht.

'Nga', zegt ze, 'Cinta moet eerst nog denken. Je krijgt later wel antwoord.'

Ik vraag me af waarom ze moet denken en loop maar naar buiten. Misschien had ik mijn saté met haar moeten delen. Voor het kantoor staan een paar andere jongens bij de pingpongtafel op zoek naar een batje. Ik wil ook spelen dus ik wacht op de stenen bank tot ze het batje hebben gevonden. Maar de twee ouderen die boven zijn gaan zoeken komen niet meer terug. Ik denk dat ze in slaap zijn gevallen... we blijven toch maar wachten. Om vier uur worden we geroepen voor corvee.

In de wasruimte kussen de andere jongens de lucht in mijn richting. Ze maken smakkende geluiden en moeten erg lachen. Gelukkig komt Freddy. Hij stuurt ze weg en zegt dat ik Sabar moet helpen bij

'Je mag kip niet stelen.'

het wassen van zijn kleren. Sabar zegt nooit iets, ook niet als je hem wat vraagt. Volgens mij is hij ziek, hij lacht ook nooit. Maar hij is pas kort bij de yayanan dus dat snap ik wel.

Als ik heb gedoucht en het al vijf uur is geweest vind ik dat Cinta wel erg treuzelt. Ik hoop niet dat ze langzaam is; ik heb gehoord dat je met een langzame vrouw altijd laat eet. Op het terras onder de meisjesslaapzaal zie ik tante Nel met een paar kleuters op de bank zitten. Volgens haar is Cinta aan het oefenen voor een dansoptreden.

Ze is ook niet bij het avondeten, haar hele dansgroep niet, terwijl we als toetje softijs krijgen! Als iedereen een ijsje eet, is het even stil. Anders krijgen we na de nasi met groente altijd fruit als toetje. Ik denk dat die belanda het ook heeft gekocht. Ze zit weer tussen de bazen maar eet niet van het ijs. Misschien heeft ze wel genoeg gehad omdat je in Europa altijd ijs kunt eten, net zoveel als nasi.

's Avonds, als we aan de lange tafel tegen de wand van de slaapzaal huiswerk maken, bekijkt Freddy mijn rapport en wat ik heb gedaan. Hij zegt dat het goed is en dat ik nu iemand met een laag cijfer voor Engels moet helpen. Net als Freddy opstaat komt Eva binnen. Zonder iets te zeggen geeft ze me een roze dubbelgevouwen briefje en loopt weer weg. Op het briefje staat: *'Morgenmiddag mag je samen met mij over het voetbalveld lopen maar niet hand in hand. Cinta.'*

Ik begrijp er niets van, dat is toch geen antwoord op mijn vraag. Ik laat Freddy het briefje zien en vraag of hij weet wat het betekent.

'Ah,' zegt hij, 'vind je Cinta leuk?'

'Ja, ze is de mooiste. Ik ben verliefd op haar en ik wil met haar trouwen.'

'En denk je dat dat makkelijk is.'

Ik lees het briefje nog eens. 'Nee, na vandaag denk ik dat liefde heel moeilijk is.'

Hij knikt. 'Je bent al een wijze man.'

Alleen aan het publiek kan nog gewerkt worden.

'Wij zijn best aardig voor stagiaires.'

Stage voor studenten!

Bang voor muskieten? En vind je het moeilijk om vroeg(!) op te staan? Dan is een stage in de yayasan niets voor jou. Maar ben je een breed geïnteresseerde student en een bikkelaar, dan is dit een kans om echt iets te doen.

De yayasan kan doorgaans stagiair(e)s gebruiken vanuit verschillende studies en opleidingsniveaus. Denk bijvoorbeeld aan doceren, marketing, social media, (web) content management of logistiek.

Je slaapt in de jongens- of in de meisjeszaal tussen de kinderen, staat tegelijk op en eet samen de maaltijden. De periode en de invulling zijn in overleg. Afhankelijk van de verblijfsduur vraagt de yayasan voor kost en inwoning een kleine vergoeding.

Ben je geïnteresseerd? Stuur dan een e-mail met je c.v. naar nelkuta@gmail.com onder vermelding van 'stage yayasan pa van der steur'.

De piepkleine minderheid

De eerste keer over de lange oprijlaan van de yayasan is altijd een moment van verbazing. Het contrast tussen de smerige, drukke straten van Jakarta en de serene sfeer van het weeshuis is enorm. Verschillende rustige binnenplaatsen om te spelen of even te babbelen, een onverwacht ruime opzet van de gebouwen over het terrein, en alles omringd door het groen van tropische planten. Dit is waar de kinderen van de yayasan opgroeien: een prettige en een veilige omgeving.

De yayasan hecht hier ook bijzonder veel waarde aan en hoewel het voor kinderen in het begin soms moeilijk is – bijvoorbeeld bij diepe trauma's – geeft haar organisatie in deze omgeving toch een houvast. Zo is de staf zeer betrokken bij het welzijn, zijn er vaak vrijwilligers en helpen de oudere kinderen de jongeren bij alles. Dit geeft bij elkaar meer dan alleen onderdak en scholing; het biedt een familiestructuur die nodig is voor een gelukkige jeugd en om later, als jong volwassene, zelfverzekerd in het leven te staan.

Vanaf de oprichting is de kwaliteit van het onderwijs hierbij een belangrijk aandachtspunt geweest; een plaats in de maatschappij hangt immers voor een deel samen met de verkregen diploma's. Door deze instelling heeft het onderwijs van de yayasan een goede reputatie gekregen, waardoor er jaarlijks ongeveer zeshonderd kinderen uit de omgeving zich inschrijven op de kleuter-, de basis-, of de middelbare school. Met de opbrengst van de scholen kan een deel van de noodzakelijke kosten van het weeshuis worden betaald.

Helaas is hier recentelijk verandering in gekomen omdat de Indonesische overheid stelt de inkomsten van de scholen niet langer gebruikt mogen worden voor de uitgaven van het weeshuis. De overheid baseert deze regeling op de verstrekking van een schoolsubsidie. Want als de yayasan inkomsten van de scholen gebruikt voor het weeshuis, dan vloeit mogelijk ook geld van deze subsidie mee, en dus naar een andere bestemming dan waarvoor het is verstrekt.

'Geen subsidie? Dan lezen wij geen literatuur!'

Gelukkig is er troost als het tegenzit.

Daarnaast zijn een aantal kosten toegenomen, zoals met betrekking tot beveiliging, veiligheid en noodzakelijk onderhoud. Samengevat zijn er dus minder inkomsten en meer uitgaven. De yayasan probeert weliswaar door verhuur van ruimtes en parkeerplaatsen meer inkomsten te krijgen, bijvoorbeeld van zalen die 's avonds of in het weekend niet worden gebruikt, maar voorlopig is dat niet voldoende en blijft er een fors gat in de begroting.

Indien er geen verandering optreedt in deze situatie dan zal dat ten koste gaan van de minimumstandaard die de yayasan wil bieden; men zal moeten bezuinigen op de leefomgeving van weeskinderen. En dat is niet wat wij willen! Om deze reden vragen wij u – indien u dat niet doet of niet heeft gedaan – om een financiële bijdrage. Iedere gift wordt zeer gewaardeerd.

Er zijn verschillende mogelijkheden om de yayasan financieel te steunen:

- Het lidmaatschap van de vereniging.
- Een eenmalige gift.
- De symbolische adoptie.
- Een periodieke gift.
- Een testamentaire beschikking.

Het lidmaatschap van de vereniging kost negentien euro per jaar. De vereniging heeft zelf nauwelijks onkosten dus het geld komt vooral terecht bij de yayasan. In ruil ontvangt u jaarlijks dit verenigingsblad en de nieuwsbrief. U wordt daarbij ook uitgenodigd voor de kumpulan en de algemene ledenvergadering. Tijdens deze ledenvergadering legt het bestuur verantwoording af over het voorgaande jaar. Het lidmaatschap is op ieder moment opzegbaar. Op de volgende pagina vindt u het aanmeldingsformulier.

De eenmalige gift is eenmalig en vrijblijvend. Er is geen minimum- of maximumbedrag: alles helpt! Ook zijn er de afgelopen jaren verschillende Nederlandse organisaties geweest die een eenmalige collecte voor de yayasan hebben gehouden. Dit moedigen wij

De meester-hoepelaar.

natuurlijk aan en geven graag steun en informatie als dat nodig is. Het IBAN van de vereniging is NL 22 INGB 0003 1845 22, met de tenaamstelling Ver. Vrienden Yayasan Pa van der Steur.

Ongeëvenaarde concentratie...

De symbolische adoptie is al jaren het stokpaardje van de yayasan. Voor zestien euro per maand adopteert u een weeskind. Dit is symbolisch bedoeld: de jongen of het meisje blijft in Indonesië. Wel ontvangt u schoolrapporten en brieven en soms is er ook contact via e-mail of Facebook. Het geld wordt door de yayasan gebruikt voor alle weeskinderen, niet slechts voor het geadopteerde kind. Van het adoptiegeld beschouwt de vereniging negentien euro per jaar als contributie. U wordt dus ook gelijk lid van de vereniging. Op de volgende pagina vindt u het aanmeldingsformulier.

Een periodieke gift bestaat uit een bedrag dat over een periode herhaaldelijk wordt geschonken. Onder bepaalde voorwaarden is deze gift aftrekbaar van de inkomstenbelasting. Zo moet er minimaal vijf jaar lang aan een ANBI (Algemeen nut beogende instelling) worden geschonken en moet dit in een schriftelijke overeenkomst zijn vastgelegd. (Voorheen was hier een notariële akte voor nodig maar dat is gewijzigd.) Er is geen minimum- of maximumbedrag. De vereniging heeft een ANBI-status en de belastingdienst heeft op haar website een standaardovereenkomst die hiervoor gebruikt kan worden. **Deze constructie is goed te combineren met de symbolische adoptie, en dus ook voor mensen die zich reeds voor deze adoptie hebben opgegeven.** De secretaris van de vereniging, Matthieu de Borst, kan de bedoelde overeenkomst (online) verzenden en geeft hierover graag meer informatie. U vindt zijn contactgegevens onder de inhoudsopgave op pagina 2.

'Terima kasih, belanda!'

Een ANBI hoeft geen erfbelasting over erfenissen te betalen. Indien u de vereniging aldus in uw laatste wilsbeschikking wenst op te nemen, kunt u hierover contact opnemen met uw notaris. De officiële naam van de vereniging is: Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur. Het KvK-nummer is 404.127.28 en als ANBI-instelling bekend onder fiscaal nummer 8017.55.840.

Tot slot willen wij alle donateurs bedanken voor de steun. De yayasan heeft sinds 1894 duizenden weeskinderen opgenomen en voorzien van een serieuze kans in de maatschappij. Dit is vanaf de oprichting voor een belangrijk deel tot stand gekomen met behulp van donateurs uit Nederland.

Aanmeldingsformulier symbolische adoptie en/of lidmaatschap

Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur

Naam + voornaam

Geboortedatum

Adres

Postcode + woonplaats

Telefoonnummer

E-mailadres

Meldt zich aan voor:

- Het lidmaatschap van de Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur.
- De symbolische adoptie van een weeskind van de Yayasan Pa van der Steur samen met het lidmaatschap van de Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur.

Datum Handtekening

Verzend dit formulier naar A.J. Jutte, Saturnus 10, 2353 WK Leiderdorp, of verstuur het per e-mail naar mrdeborst@gmail.com. Een kopie kan op verzoek (online) worden toegezonden.

Algemene ledenvergadering & kumpulan 2017

Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur

Voor een gezellige Indische middag bent u samen met vrienden en familie van harte welkom op onze vertrouwde kumpulan in Wassenaar. De toegang is gratis! Leden kunnen voorafgaand de algemene ledenvergadering bijwonen.

24 juni 2017
Deylercentrum,
Hofcampweg 3, Wassenaar
Algemene ledenvergadering van 13.30 tot 14.00 u.
Kumpulan van 14.00 tot 17.00 u.

Een culinaire nasi tjampoer van € 15,00 kunt u vooraf bestellen door te mailen naar penningmeester@pavandersteur.org of (na 20 mei 2017) te bellen naar 071 5899822. Het IBAN is NL 22 INGB 00031 84 522.

De opbrengst van de middag is voor de weeskinderen van de Yayasan Pa van der Steur in Jakarta, Indonesië. Zie ook www.pavandersteur.org.